

Què m'interessa

¿No esteu tips de sentir dir a alguns dels qui ens volen manar, sobretot quan es troben en campanya electoral o fent congressos de partit, que saben quins temes interessin «realment» els ciutadans? Jo sí. És més: m'ofén que per desautoritzar el rival, que suposadament parla de qüestions que no interessin ningú, tinguin aquesta pretensió, i em demano si és possible que algun polític sàpiga què m'interessa «realment» a mi, com a ciutadà que sóc. La resposta és que no, que és impossible. I, a més, considero immoral pretendre el contrari. Si fos possible, de fet, seria una monstruositat. ¿No teniu la sensació, però, que a més d'un i a més de dos els agradaria decidir quins temes han d'interessar, de forma prescriptiva, aquesta massa social que, per despersonalitzar-la, sovint hi ha qui, excloent-s'hi, anomena «la gent»?

No puc negar que tinc un cert interès per qüestions socials, econòmiques i culturals; fins i tot esportives. No puc pas girar-me d'esquena als problemes fiscals que ens escanyen, als índexs d'atur altíssims o als conflictes que esclaten arreu del planeta. És clar que m'interessa, tot això. Però, si he de ser sincer, el que desperta el meu interès d'una manera més profunda va per un altre camí: és el somriure de la meua filla quan m'explica com li ha anat el dia, o la mirada perduda de la meua dona asseguda al sofà, o que els resultats de les anàlisis hagin sortit bé, o si tindrè temps per dinar després de la reunió que s'ha allargat, o si avui els alumnes es mostraran receptius i s'emocionaran amb la poesia de Papasseit, o la cua que em pugui trobar a cal barber, o la bellesa estripada i rogenca d'una posta de sol després d'una tarda ventosa, o l'aroma densa i ancestral d'un bon vi, o la dramàtica peripècia amorosa d'Anna Karénina, o que aquest article em surti més o menys rodó...

No cauré en la ingenuïtat de demanar cap programa polític que aculli els meus autèntics interessos, perquè no sóc tan egoista: els veritables interessos són íntims, personals i intransferibles. No vull pas que ningú més se'ls faci seus. Per això m'agradaria no sentir mai més ningú dient, amb arrogància mal dissimulada, que sap «allò que realment interessa els ciutadans», és a dir, allò que m'interessa a mi. Per sort, i per més que la demagògia sovint arrossegui multituds, els ciutadans no som automats del tot previsibles. Així, doncs, senyors polítics, no em pretengueu conèixer tan a fons. No em torneu a dir, amb aquell posat paternalista amb què intenteu amagar la hipocresia del vostre discurs, que sabeu el que «realment» m'interessa, perquè de totes les afirmacions que feu aquesta és la que menys em crec i la que més delata la incompetència d'alguns de vostès.